

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

7. De Sacerdotio S. Willibrordi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

auditum. Auditui tuo gaudium pro certo dabit & latitiam, si sobria aure perceperis. Talem agendi rationem inijt S. Willibrordus opereque compleuit in Hibernia Regione externâ diu-
nissimis contemplationibus & actionibus continuò inten-
tus, quarum vberimos euentus dulcissimosque fruc-
tus tandem percepit. Sub prædicto Egberto eiusq; ductu
S. Adalbertus, qui paternis spretis diuitijs ex Anglia in
Hiberniam quoq; secesserat, in magnarum virtutum cul-
men conscendit, vti S. Willibrordi nunc condiscipulus,
ita mox futurus ei Cöapostolus, ad quod Deus eum diri-
gebat, intus inflammabat, vocabat. Vide eius vitam per
Cönobitas Medelocenses ad petitionem Egberti Treui-
rensis Præsulis Theodorici Hollandiæ Comitis filij con-
scriptam. est ea apud Surium 25. Iunij. Idem cum alijs
eorum synerchomenis actum esse, iustum est credere,
tametsi nil expressum habeamus.

DISSERTATIO SEPTIMA.

De Sacerdotio S. WILLIBORDI,

IN dicto Sanctorum exercitiorum fer-
uore constitutus Willibrordus, Sacer-
dotali gradui inauguratus est, in eo-
que præ cæteris sodalibus, etiam Sa-
cerdotibus, eluxit testante Beda lib. 5.
Historiæ Anglicanæ cap. 11. Dispo-
nebatur, nimirum, à Deo, abolitis
varijs Idolorum sacrificijs, illaturus
gentibus verum & sublime Noui Testamenti Sacrificium
& pro sua parte impleturus illud Malachię 1. *Ab ortu solis
usq; ad occasum magnum est nomen meum in gentibus & in omni lo-*

Sed à quo Sacerdotalem ordinem accepit? Respondet Leydenfis, ab Egberto, eo, nempe, sub cuius magisterio in Hibernia hæctenus fuerat, quem supponit & intitulat Archiepiscopum Eboracensem. Idem facillè dicerent qui eundem Egbertum eodem titulo honorant. Verùm error est & quidem satis crassus, haustus ex Pseudo-marcellino qui vitam S. Swiberti, quæ exstat apud Surium 1. Martij, nobis obtrusit & se nomine Sancti Marcellini venditavit, quem in hoc opere simul refutandum suscepimus. Egbertus S. Willibrordi in Hibernia director, non fuit Episcopus, vt infra docebitur: multò minus Archiepiscopus Eboracensis, ideo ordinem sacrum impertire non potuit. Egbertus ille Eboracensis longè alius & posterior est ab Egberto de quo agimus, vt clarissimè docet series Episcoporum Eboracensium apud Malmesburiensem aliosque omnes historicos, tam Anglicos, quam externos, vt Molanum, Miræum, Gretserum &c. creatus primò Episcopus Eboracensis anno Christi 731. postquam Willibrordus ex Hibernia emissus vltra quadraginta annos Frisijs prædicasset. Quis verò ordinem sacerdotalem ei contulerit, ne quidem habeo conijcere, quandoquidem nec domestica Hiberniæ monumenta hoc tradant.

Ast quo ætatis anno Sacerdos est factus? nec hoc legitur: solum vero simile est eum non esse factum ante trigésimum ætatis annum, cum antiquitus ea ætas capeffendo Sacerdotio præscriberetur, qua de re multi exierunt Canones qui eo tempore rigidè obseruabantur. sic Beda, Bonifacius ante annum trigésimum ætatis Sacerdotium non inierunt.

Trigésimo demum & tertio (ait Alcuinus) ætatis suo anno maior egregio viro fidei flamma crescebat in pectore, ita vt ei parum videre-

sur sibi soli tantummodo in religionis sanctitate sudasse, si non & alijs quoq; in predicationis veritate prodesset. Audiuit in Borealibus mundi partibus messem quidem multam esse, sed operarios paucos: sed ut somnii Deo dispensante impleretur veritas, quod mater olim de eo se vidisse restatur, suæ conscius voluntatis, licet adhuc diuina dispensationis ignarus, illas in partes navigare cogi tavit & clarissima euangelica predicationis luce torpentes longa infidelitate populos, si Dei esset voluntas, illustrare.

Dices. Alcuinus refert fuisse ignarum Willibrordum diuinæ dispensationis; ergo vocationem suam non percepit, cum tamen superius dixerimus eum vocationem suam cognouisse. Respondetur, Willibrordus percipiens illam internam affectionem motionemque, satis conscius fuit factus suæ vocationis quantum ordinarie noscitur, præsertim cum ipse omni pietati deditus & sapienti Diui Egberti consilio usus, nihil temerè aggrediretur. Imò certius illam potuit agnoscere dum se eo trahi perferenticeret, non obstante quod Egbertus & Wigbertus ab isto opere non sine Dei nutu repellerentur vt sequenti dissertatione audietur. Pro quâ materiâ notandum est ex Hieronymo Plato de bono Stat. Rel. lib. 3. cap. 36. non esse in negotio vocationis vel expetendas vel expectandas diuinas reuelationes aut miracula quædam signaue extra ordinem naturæ. Cuius ea causa est, quoniam cum Deus nobis lumen mentis atque intelligentiæ inseuerit, quod fide instructum diuinaque adiutum gratia satis sufficit ad omnia quæ salutis nostræ convenient cognoscenda, id à nobis exhiberi exerceri que vult, & ipse eo nobis tanquam interprete loquitur & indicat quæ oportet. Quamobrem magnopere falluntur qui in ista deliberatione Angelum de celo ad se delabi cupiunt, aut in summa aliquod eiusmodi signum diuinæ voluntatis requirunt quod nihil dubitationis

bitationis admittat: quod non est faciendum, neque omnino aliud exigendum quam ferat communis usus ac mos Dei cum hominibus. Quo communi modo vocatum esse S. Willibrordum, præferunt verba Alcuini. Vnde quod dicitur, diuinæ dispensationis fuisse ignarus, intelligi potest quod non tam certò & apertè cognouerit sicuti res fidei vel clarè visum. Deinde ignarus erat quo medio illa vocatio conversioque executioni darentur: qualia media Deus suppeditaret: erat ignarus de Episcopatu, ad quem illum Deus æterna dispensatione ordinauerat: ignarus erat de periculis, de successu alijsque varijs euentibus qui in tam arduo negotio occurrere solent. Vbi iterum notandum ex eodem Plato ibidem, hunc esse morem Dei vocantis vt licet nos lumine suo adiuuet, hoc tamen sit lumen fidei, non autem apertæ visionis, ac propterea obscuritatem aliquam semper admixtam habeat.

DISSERTATIO OCTAVA.

A quo & quomodo S. WILLIBRODVVS cum socijs ex Hibernia sit missus in Frisiam.

Missionem itionemque in Frisiam Alcuinus breuiter perstringit verbis inferius proferendis. Sed iuuabit prius ab altiori principio illam deducere idque ex Venerabili Beda S. Willibrordo coætaneo seruatis ipsiusmet verbis:

Venerabilis & cum omni honorificentia nominandus famulus Christi & Sacerdos Egbertus, quem in Hiberniâ insula peregrinam ducere vitam pro adipiscenda in celis patria retulimus, proposuit animo plurimis prodesse; id est in isto opere Apostolico verbum Dei aliquibus earum, qua nondum audierant gentibus, euangelizando committere,